

opusdei.org

Längtan efter Anden

"Apostlarnas bön är präglad av längtan, otålighet, antagligen också av nyfikenhet och väntande glädje." En pingstbetraktelse av Josef Arquer

2010-05-22

När lärjungarna efter Jesu himmelfärd återvänt till Jerusalem "gick de upp till det rum i övervåningen där de höll till" (Apg. 1:13) Enligt en gammal tradition var detta rum på övervåningen samma rum, där Jesus instiftade Eukaristin

och höll sitt avskedstal till sina lärjungar. Hur annorlunda måste inte allt ha tett sig för dem, när de nu kom tillbaka till det rummet! Bordet, sittdynorna, fönstren – varje föremål påminde om Herrens gester och ord vid ”sista nattvarden” för några veckor sedan. Men nu är deras sorgsenhet och rådlöshet övervunnen genom att de sett den Uppståndne. En smula sorg kanske ändå stannat kvar, för de vet, att de inte längre kan komma att se honom i glansen av hans förhärligade kropp. Han hade tagit avsked och introducerat dem för en ny uppgift: ”Ni skall vittna om mig... ända till jordens yttersta gräns” (Apg. 1:8)

Ett gåtfullt ord följde med uppdraget. Han sade åt dem ”att inte lämna Jerusalem utan vänta på det som Fadern hade utlovat, ”det som ni har hört mig tala om” (...) ni skall få kraft när den heliga anden kommer över

er” (Apg. 1:4, 8) Vem är denne av Jesus utlovade hjälpare?

”Han skall lära er allt som jag har sagt er” (Jfr Joh. 14:16, 18, 26) Säkert anade lärjungarna, att bakom allt som de sett med sina ögon och hört med sina öron under tiden då de var med Herren, låg en dold verklighet, en ny dimension. Nu blir de i ett nytt ljus utlovade ett nytt sätt att se. Därför är deras bön präglad av längtan, otålighet, antagligen också av nyfikenhet och väntande glädje.

Veni! – Kom!

De liturgiska hymnerna under pingsten vill återskapa den atmosfär som rådde i början i Kyrkan till nutiden. De uppmanar oss att be om Guds Andes närvaro och verkande i Kyrkan: *Veni! – Kom! Du Creator Spiritus, Skaparande! Du, Sancte Spiritus, heliggörande Ande! – I Veni Sancte Spiritus står det lux beatissima, det saliggörande ljuset*

må *cordis intima* uppfylla de troendes innersta hjärterum.

I *Veni Creator Spiritus* från slutet av 700-talet, är det strålande påskljuset samtidigt *fons vivus, ignis, caritas et spiritalis unctio* – levande källa, eld, kärlek och Andens smörjelse. Vatten och eld ... Här står de inte i motsats till varandra. Båda tillsammans renar, levandegör och upptänder hjärta och sinne: *Accende lumen sensibus, infunde amorem cordibus* – tänd ett ljus i våra sinnen, låt kärleken flöda in i våra hjärtan!

Den helige Ande, Gud och kärleken inom Trefaldigheten verkar i oss, skapar liv, upplyser förståndet, stärker viljan och upptänder ett ljus i våra sinnen. I en poetisk-lyrisk exkurs kan man notera följande, hur man först ber om ljuset för sinnena, sedan kärleken för hjärtana. Detta är ju den normala vägen för att lära känna tingen: genom att se, höra,

beröra kommer man fram till att förstå, känna, älska... och till skapelsens skönhet, som själv antyder en väg till det övernaturliga och förmår lovprisa Gud. Om vi går vidare på denna väg, öppnar sig vår ande för människans egentliga hemlighet. Det är hemligheten i barnskapet hos Gud

Abba, Fader!

Det är den helige Ande som får oss att säga: "Abba, Fader!". "På samma sätt är det när Anden stöder oss i vår svaghet. Vi vet ju inte hur vår bön egentligen bör vara, men Anden vädjar för oss med rop utan ord." (Rom. 8:26)

Med andra ord: Den helige Ande är den, som får våra ord i bönen att fördjupas. En muntlig bön blir inte bara uttalad, den verkar inåt. En bönesuck blir ett hjärtas bön. Det uttalade ordet är den förtröstande trons klädnad och längtan.

I motsats till detta står det otåliga ”Hur länge?” Eller den störande frågan efter nyttan: ”Till vad?” ”Har det en mening?” ”Hjälper det mig?” Det är inställningar som förvränger perspektivet, eftersom bönen då inte bestäms av längtan efter Guds närhet utan av aktivism. Denna hållning gör det svårt att hänge sig åt stilla bön.

Den helige Josemaría pekar på detta: ”Den helige Ande är den som med sina ingivelser ger våra tankar, önsknningar och handlingar en övernaturlig prägel. Det är han som manar oss att ansluta oss till Kristi lära och införliva den på djupet, han som ger oss ljus så att vi blir medvetna om vår personliga kallelse och styrka för att genomföra allt som Gud förväntar sig av oss. (...) Om vi låter oss ledas av den helige Ande, denne livgivare som finns närvarande inom oss, kommer vår andliga livskraft att växa och vi kommer att överlämna oss i Guds,

vår Faders, händer med samma spontanitet och förtröstan som ett barn kastar sig i sin fars armar.” (När Kristus går förbi, 135)

Den helige Ande är ”Sanningens Ande” (Joh. 14:17) så kallar Herren honom. I kraften av hans verkan behåller den av Gud givna tron klara konturer trots tidens växlingar: Ja till Kristus, Guds Son som blivit människa och inte bara ”den goda människan från Nazareth” Ja till den treenige Guden, inte som ”ett bildligt uttryck för transcendens” utan som livets outtömliga fullhet, till vilket människan är kallad. Ja till Kyrkan, som är en ”komplex verklighet” – enl. det andra Vatikankonciliet – av gudomligt och mänskligt – och samtidigt värd att älska som en mor. Och ja till en moral, som tar människans inre sanning allvarligare än tidens lockelser och därför fordrar att man bekänner färg och erkänner sin skuld och finner sig

i misslyckandet – med blicken fäst på Guds barmhärtighet, att sträva efter det goda och att göra det.

Maria i lärjungarnas krets

På pingstdagen har en krets av otåliga, oerfarna bedjare församlats. I dess mitt står en som är erfaren. Hon vet, vad det är: kontakt med den helige Ande och vad uthållighet betyder. Hon upplevde den helige Ande i början av sin kallelse som Guds moder. Nu, ungefär 30 år senare, kanske hon ofta ser tillbaka på det förgångna. Dunklet från den tiden har skingrats, men hemligheten står ännu mitt i sin utveckling. Och hon ser in i framtiden: bara långsamt får alla de profetiska utsagorna kontur, i vilka det talas om ett nytt folk, som skall spränga alla gränser mellan raser, rum och tid. Hon vet, att det ska komma en ny födelse. Då i Betlehem blev Han född, nu här i

nattvardsrummet skall hans kyrka komma att födas.

Maria lärde lärjungarna då – och oss idag – vad det betyder att lyssna till Anden. Hon lär oss att uppleva och förstå det som han verkligen vill med oss i stället för att vi själva ger oss svaret.

Då kom hon personligen att se på de bedjande runt omkring sig med sin moderliga blick, för enligt hennes Sons ord är hon också mor till dessa som bevittnat hans uppståndelse och som skall bli Guds nya folks grundpelare. Maria lär dem be och är för dem, de ibland otåliga, en förebild i uthållighet. Antagligen fanns det ögonblick, under vilka frågan ”Hur länge?” var en farlig frestelse. En blick på Maria, den erfarna, kom att räcka. Här skall de ha börjat ana, att den kärleksfulla vördnaden för Modern inte var ett

hinder för att följa hennes Son,
snarare en förutsättning.

I det ögonblicket, då Herrens löfte uppfylls, drar sig Maria tillbaka. Från och med detta ögonblick hör vi ingenting mer om henne. Hon förblir ständigt närvarande, men i skuggorna, i det invärtes fördolda – som hjärtat, som lungorna, som blodet. Nu är Petrus den synliga mittpunkten i församlingen. Han och alla andra har lärt av Maria. Och Anden börjar förnya jordens anlete.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
langtan-efter-anden/](https://opusdei.org/sv-se/article/langtan-efter-anden/) (2026-04-05)